

Uvod

U dosadašnjim smo susretima s blaženim Mihaelom Sopoćkom promatrali Božje milosrđe kao najveću Božju objavu i put kojim Gospodin vodi čovjeka prema svetosti. Ovomjesečna nas tema poziva da se zapitamo: pripadamo li doista Kristovu kraljevstvu ili samo nosimo njegovo ime?

Blaženi Mihael želi nas podsjetiti da Kristovo kraljevstvo nije politička ni zemaljska stvarnost. Ono počinje u ljudskom srcu. Ondje se vodi najvažnija borba između ljubavi i sebičnosti, poniznosti i oholosti, istine i laži. Upravo zato svaki kršćanin svakoga dana bira pod čijim će stijegom živjeti: pod Kristovim ili pod stijegom kneza tame.

Kristovo kraljevstvo i borba pod njegovim stijegom

Na svijetu postoji mnogo kraljevstava: kraljevstvo nežive prirode, biljno kraljevstvo, životinjsko kraljevstvo. Ljudi osnivaju svoja kraljevstva, brižno ih čuvaju vojskom i šire ratovima. Kristovo je kraljevstvo drukčije – nije od ovoga svijeta, to jest ne osniva se niti se širi prema načelima ovoga svijeta, premda postoji u njemu. „*Dodi kraljevstvo tvoje*“ (Lk 11, 2). To je kraljevstvo duha i njegova savršenstva: „*Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski*“ (Mt 5, 48).

Sjedište toga Kraljevstva jest ljudska duša, a njegov je znak unutarnji sklad između duhovnih sposobnosti i tjelesnih sklonosti. Tko, dakle, želi pripadati tomu Kraljevstvu, treba svoje strasti podložiti razumu i volji; svoj razum prosvjetljivati svjetlom vjere, a svoju volju jačati milošću i podvrgnuti je Božjoj volji. Već je i poganstvo u ljudskoj naravi uočilo nesklad te ga je nastojalo ukloniti...

Nijedan od pogana nije postigao cilj te je morao ponavljati u poniznosti: „*Vidim bolje stvari i priznajem ih, ali idem za gorima*“, odnosno: spoznajem kraljevstvo duha i želio bih ga ostvariti, ali nedostaje mi snage i prikladnih sredstava.

To je kraljevstvo duha moguće jedino u Kristu, koji ga je utemeljio, o njemu govorio u prisposodobama (zrno gorušice, mreža, izgubljena drahma, skriveno blago i drugo), pokazao na sebi kako se ono ostvaruje, ostavio u svojoj Presvetoj Majci savršeni uzor toga Kraljevstva te dao njegova načela, kao svojevrсни ustav kojega se trebaju držati svi koji žele ući u njega i

uživati njegova dobra. Gospodin Krist poziva sve u to Kraljevstvo te, držeći u jednoj ruci mač vlasti, a u drugoj kalež muke, govori: „*Podite za mnom.*“

Budući da nas Krist poziva, naša je zadaća promatrati ga i nasljedovati. Prije svega, u Kristovu kraljevstvu ne može biti ni sjene grijeha, jer smrtni grijeh bezuvjetno isključuje iz toga Kraljevstva u kojem svi trebaju nositi svadbenu odjeću čistoće i nevinosti. Moramo mu se pridružiti duhom. Nama nije dopušteno zadovoljiti se samo time da budemo uz njega; trebamo se boriti uz njega. A boreći se, ne smijemo imati pred očima samo vlastito savršenstvo i svetost, nego i dobro drugih ljudi koji su nam povjereni. Drugačije se širenje Božjega kraljevstva ne može shvatiti. Pred nama nije Bog koji kažnjava, nego Dobročinitelj – Ljubav koja privlači sve; nije Bog kazne i osvete, nego neizmjereno Božje milosrđe.

Kristov duh jest duh svetosti, koja se stječe borbom sa samim sobom; duh duboke poniznosti, koja se stječe odricanjem od samoga sebe; duh čistoće, koja se čuva mrtvljenjem, a izgubljena se ponovno zadobiva dragovoljnom pokorom i trajnim kajanjem za grijeh.

Pod Kristovim stijegom

Zamislimo, na babilonskim poljima okupili su se ljudi iz cijeloga svijeta. S jedne strane uzdiže se prijestolje od ognja i sumpora – elemenata koji uništavaju svaki život. Na tome prijestolju sjedi sotona. Njegov je pogled strašan, očajan i ispunjen mržnjom, a njegovi su pokreti, pokreti tiranina. Okružen je mnoštvom nečistih duhova koji ga poslušno promatraju i izvršavaju njegove zapovijedi.

To je knez tame koji nagovara i iskušava na zlo, okružen dimom. To je knez laži koji traži krivudave putove, budi nesigurnost i nepovjerenje, sije nevjeru i drskost, a oslanja se na samopouzdanje. To je razaratelj mira koji na Kristovu duhovnom polju sije kukolj nesloge i njime guši klijujuće kreposti, izaziva pomutnju, razdire srce, a svoju prisutnost očituje u nestalnom ponašanju svojih sljedbenika. To je knez pakla koji uzrokuje nedostatak hrabrosti, buntovnik koji potiče na pobunu i ohološću potiče tvrdoglavost. On šalje svoje zloduhe svima, a osobito onima koji su predani Bogu. On neprestano prati one koji žele iskreno služiti Bogu. Sotona je izvrstan poznavatelj ljudske duše. Ne pristupa svima na isti način jer zna gdje, kada i kako prikladno iskušavati. Mi često ne shvaćamo koliko je važan rad na obuzdavanju vlastitoga temperamenta, karaktera i sklonosti. A đavao pomno promatra kakvi su naši temperamenti, dob i karakteri. Drugačije pristupa veseloj duši, drugačije tmurnoj; drugačije

nagloj, drugačije sporoj; drugačije onome tko obnaša neku službu, a drugačije onome koji mete hodnik. On svojim poslanicima zapovijeda da se prilagode okolnostima unutarnjega života: boji li se duša teškoga grijeha ili prezire laki grijeh; ljubi li Boga; poznaje li samu sebe; cijeni li male stvari; zanemaruje li propisanu šutnju.

Do srca ne može doprijeti drukčije nego navodeći najprije na male propuste. Želi opustiti savjest, uspavati je. Promatra jesmo li oholi i puni sebe, jesu li naše kreposti samo prividne, jesmo li lijeni ili marljivi, oprezni ili lakomisleni. Jednom udara silovito, drugi put prilazi polako i budi obeshrabrenje: „*Bog me je napustio i više me ne želi.*“ Katkad dolazi s nevažnim stvarima, a zatim plaši bogohulnim mislima. Prikazuje besplodnost pobožnih vježbi kako bi obeshrabrio dušu. Tada se duše čuvaju samo teških grijeha, a podnose sklonosti prema manjim grijesima. Tako primaju otrovni ubod, udaljuju se od mrtvljenja, lišavaju se nadnaravnoga života, gube duhovnu osjetljivost i prekrivaju se nekom neosjetljivom opnom, vežu se uz same sebe, razvijaju tvrdoglavost vlastite volje, pouzdanje u vlastiti razum i vode se same sobom.

Na kraju ih đavao polako navodi i na teški grijeh. Pogledajmo svoju vlastitu dušu. Da ona nije tako dragocjeno blago, sotona je ne bi iskušavao. Budimo budni, držimo svoja osjetila pod nadzorom, držimo se pravila i svojih dužnosti, a u času kušnje otvarajmo svoju dušu ispovjedniku kako bismo se sačuvali unutarnje samovolje, koja je plodno tlo za sotonine napasti.

S druge strane, prekrasna dolina u blizini Jeruzalema. Usred nje logor, a u njemu red i sklad, mir i velika tišina. Ljudi žure u dolinu ispunjeni zadovoljstvom, radošću, vedrinom i unutarnjim mirom. Među njima je predivan lik s ljubavlju u očima – to je Krist.

Približimo mu se, kleknimo i pogledajmo ga izbliza. Prošao je tom dolinom uzduž i popriječio i kamo god je prolazio, širio je dobročinstva. Gdje god bi se zaustavio, mnoštvo bi ga okruživalo, a on im je davao sreću. Siromašan je, poslušan i progonjen. Ne sjedi na prijestolju, premda je Kralj kraljeva. Stoji okružen apostolima i vjernim slugama. Oni su zbog njega ostavili sve, a on im daje samoga sebe, svoju blistavu prisutnost i svoju ljubav koja se izliva na sve i sve usrećuje. **Krist želi sreću tvoje duše.** Samo je jedan uvjet zapisao svojom krvlju: da se ovdje na zemlji potpuno odrekemo sebe i da u ognju kušnji očvrsnemo svoju volju.

On sam ide najsiromašnijim grešnicima i palim ljudskim dušama sa riječima utjehe, ohrabrenja, ljubavi i žrtve te želi da ga u tome nasljedujemo. Sotona nije trpio ni za koga niti će ikada

trpjeti, a Krist je spreman još jednom umrijeti za svakoga od nas i za mene. Kako često to zaboravljamo i vršimo volju neprijatelja našega Spasitelja. Proglas našega Učitelja jasan je: „*Blago siromasima duhom*“ – odreći se samoga sebe; „*Blago čistima srcem*“ – postati poput djeteta; „*Blago vama kad vas budu progonili... Radujte se i kličite...*“ (usp. Mt 5, 3 i dalje).

Prolijevanjem svoje krvi i svojom milošću Krist nam pomaže, jača našu volju i prosvjetljuje razum. Kao da je bacio most preko provalije koja nas dijeli od Boga. Nije poštedio ni najveće žrtve samo da bi nas pomirio s Ocem. A jesam li ja dosad hodio putem žrtve? Ne tražim li posvuda vlastito zadovoljstvo? Uzet ću svoju dušu u svoje ruke i promatrati odgovara li ona putu Kristova kraljevstva.

Zaključak

Na kraju ovoga razmatranja blaženi Mihael postavlja pitanje koje vrijedi i za svakoga od nas:

Odgovara li moj život programu Kristova kraljevstva? - Ne radi se samo o tome jesmo li kršteni, dolazimo li u crkvu ili molimo određene molitve. Pravo pitanje glasi: vlada li Krist mojim srcem?

Božje milosrđe nije poziv na pasivnost. Ono nas poziva na svakodnevnu borbu protiv grijeha, protiv sebičnosti i protiv svega što nas udaljava od Boga. Ali u toj borbi nismo sami. Krist nam daje svoju milost, sakramente i svoju Crkvu. On je već premostio ponor između čovjeka i Oca svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Zato svaki dan možemo iznova stati pod njegov stijeg i moliti: *Isuse, neka tvoje kraljevstvo najprije zavlada u mom srcu. Učini me oruđem svoga milosrđa kako bih svojim životom druge privodio tebi. Amen.*

Originalni tekst: s. Dominika Steć ZSJM

Prijevod, uvodna i završna molitva: sestre Milosrdnog Isusa, Sisak 2026.